

*Lord
& Lady
v útajení*

Shana
GALEN

*Lord
& Lady
v útajení*

Shana
GALEN

2014

Copyright © 2011 by Shana Galen
Translation © 2013 by Eva Fuková
Cover and internal design © 2011 by Sourcebooks, Inc.
Cover illustration by Alan Ayers
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu LORD AND LADY SPY,
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2011,
přeložila Eva Fuková
Sazba: Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v únoru 2014

ISBN 978-80-87910-10-8

Matkám, a obzvláště těm, které poznaly,

jak bolí ztráta

1

Kdesi v Evropě, červenec 1815

Spionka s krycím jménem Svatoušek, jež se už čtyři hodiny krčila ve skříni, potlačila zívnutí.

Aniž pootevřela dveře, bylo jí jasné, že milostné hrátky v posteli na druhé straně pokoje co nevidět neskončí. Kurtizána pobízela svého „hřebce“ k rychlejšímu tempu a její požadavky byly přerušovány hlasitým mužským řehtáním.

S povzdechem si poposedla. Asi před třemi hodinami konečně přestala být v rozpacích a nyní přemýšlela, jak dlouho se jejich radovánky protáhnou.

Kde je Lucien Ducos? Jestli se dnes večer Bonapartův poradce neukáže, bude mít co vysvětlovat. Přestože jí nařídili, aby Ducose sledovala do Francie, rozhodla se zůstat tady.

Něco jí říkalo, že poradce před odjezdem naposledy navštíví svoji milenku. Byla to intuice, které vždy naslouchala.

A tentokrát ji zavedla přímo sem. Hlavně ať Ducos co nejdříve dorazí – dřív, než se ti dva rozhodnou hrát na schovávanou a zjistí, že se ve skříni nenachází pouze oblečení.

Ržání koně bylo čím dál hlasitější a agentka si zakryla uši. Jak dlouho to ještě potrvá? Odejde odsud, jakmile bude kuň... ustájen.

Povzdechla si. Ach, co si to namlouvá? Samozřejmě že zde zůstane, jak bude potřeba, aby zatkla Ducose.

Přesně to je náplní její mise.

Selhání nepřipadá v úvahu.

Vtom hřebec zběsile zaržál. Agentka zabořila tvář do dlaní a snažila se vzpomenout, proč vlastně tohle všechno snáší.

Po své porážce u Waterloo Bonaparte uprchl a Anglie ani Evropa pro něho nebyly bezpečné. Podle všech zdrojů by právě Ducos měl vědět, kde se Bonaparte skrývá.

Jejím úkolem je najít Ducose a přimět ho, aby mluvil.

Svoji povinnost splní. Vystopovala ho až sem, zjistila jméno jeho milenky a nastražila dokonalou past. Kde tedy ten Francouz je?

Vtom se ozvalo hlasité zabouchání na vchodové dveře. Dům byl malý a několik schodů do prvního poschodí končilo nedaleko ložnice. V nastalém tichu slyšela, jak se vstupní halou rozléhají kroky hospodyně.

„Co děláš?“ zeptal se muž jedním ze sedmi jazyků, které špionka dobře ovládala. „Teď nemůžeš přestat.“

„Počkej okamžik,“ řekla žena napjatým hlasem.

Agentku svědil nos. Opatrně si poposedla dopředu. Zaslechla mužský hlas, potom zápornou odpověď hospodyně a námitku návštěvníka. Ten zřejmě i navzdory zákazu vstoupil dovnitř.

Kurtizána mezitím slezla z postele. Pak opět promluvil nevíтанý host.

Francouzsky.

Špionka Svatoušek se usmála – poprvé po dlouhé době. Je to Ducos. Vzápětí už stoupal po schodech. Jednou rukou vytáhla z pláště pistoli a v druhé sevřela dýku.

Kroky se blížily. „Musíš se schovat. Jestli mě s tebou přistihne...,“ zašeptala zoufale žena a odmlčela se.

„Cha! Myslíš, že se bojím nějakého francouzského úředníka? Jeho čas vypršel.“

Francouzský úředníček? Ducos měří přes metr osmdesát a je známý svými výbuchy zuřivosti.

„Prosím, ukryj se,“ zaprosila znovu kurtizána.

Kdyby měl hřebec špetku rozumu, poslechl by ji.

„Zalez do skříně. Já se ho hned zbavím.“

Agentce Svatouškovi se rozšířily oči. *Ne! Do skříně ne! Ztraceně!*

Přitáhla k sobě župan a schovala se za něj. Dva lidé se sem rozhodně nevejdou. Vtom se skříň otřásla, jak do ní muž vrazil.

Ducos už byl na odpočívadle. Vzápětí zaklepal na dveře.
„*Ma chérie?* Jsi tam?“

„Kdo je to?“ zeptala se kurtizána nevinně. A potom sykla:
„Nemáme čas. Vlez pod postel.“

Špionka úlevně vydechla a zavřela oči.

„*Ma petite chou?* Pusť mě dál, *chérie.*“

„Už jdu.“ Pak zašustily šaty a záhy nato se otevřely dveře.

Agentka se podívala klíčovou dírkou. Do pokoje vstoupil Lucien Ducos v černém zimníku a pod paží nesl *chapeau bras*. Objal kurtizánu a políbil ji.

Špionka zadržela dech. Teď nastal čas jednat – vyřítit se ze skříně s pistolí v jedné ruce a dýkou ve druhé. Během okamžiku zneškodní Ducose, spoutá kurtizánu a jejího milence a zahájí výslech.

Srdce jí bušilo. Opatrně dvěma prsty zatlačila na dveře.

Ani o kousek se nepohnuly.

Znovu do nich zatlačila dlaní.

Marně.

Zatraceně! Když ten směšný hřebec vrazil do skříně, patrně se mu přitom podařilo otočit klíč. Je tady zamčená – a Ducos je v pokoji.

To nemůže být pravda! Netísnila se tady čtyři hodiny jenom proto, aby jí plán překazil nějaký chatrný zámek. Zvážila několik možností, jak se odsud dostat, ale všechny postupně zavrhla. Náhle jí hlavou blesklo ideální řešení. Zvedla se, pevně sevřela pistolí a...

Než mohla stisknout spoušť, ticho přerušilo praskající sklo a následovala ohlušující rána. Špionka ztuhla, zatímco v místnosti vypukla vřava.

Kurtizána vykřikla a Ducos zaklel. Potom uslyšela výstřel. Olověná kulka prolétla dveřmi skříně a zaryla se do dřeva těsně nad její hlavou.

Sklonila hlavu a zaklela. Díky výcviku, který podstoupila, dokázala ovládnout paniku a nutkání utéct. *Zachovejte klid. Vyhodnoťte situaci.*

V uších jí zvonilo. Zatřásla hlavou a soustředěně poslouchala. Kdosi tlumeným hlasem Ducosovi nařídil, ať dá ruce za záda,

ale Francouz něco namítl. Vzápětí se ozvalo žuchnutí. Podle zvuku poznala, že s někým zápasí.

Klekla si a podívala se otvorem po kulce. Muž v šedém plášti a klobouku, který mu zakrýval obličej, srazil Ducose na postel. Ten se pokoušel zvednout. Kurtizána stála stranou a chvějícími se prsty si tiskla župan k tělu. Neznámému muži se podařilo chytit Ducose za obě paže. Pak z kapsy vytáhl pouta a nasadil mu je.

Špionka zalapala po dechu. Dotyčný měl u sebe pouta z jediného důvodu – i on šel po Ducosovi. Opět se pokusila otevřít dveře. *Zpropadeně!*

Muž stáhl Ducose z postele a postrkoval ho ke dveřím. Neviděla mu do tváře, ale neuniklo jí, že při odchodu pokývl na ženu.

Agentka Svatoušek se rozhněvala. Ten vetřelec jí Francouze neodvede. Opřela se o zadní část skříně a vší silou kopl do dveří.

Jednou.

Dvakrát.

Dřevo zapraskalo a napotřetí se jí dveře skříně podařily vylomit. Vstala a rozběhla se ke dveřím. Kurtizána, která pomáhala milenci vylézt zpod postele, vyděšeně vzhlédla. „Kdo sakra jste?“

„Služebná. Uklízela jsem skříň,“ odpověděla. Vmžiku se ocitla na chodbě a zavřela za sebou. Muž v šedém plášti byl pryč, ale neměl velký náskok.

S pistolí v ruce se řítila dolů po schodišti. Jakmile ji spatřila hospodyně, vyjekla a přitiskla si dlaň na hrdlo. Agentka se jí vyhnula, otevřela dveře, zastavila se na verandě a upřeně hleděla na prázdnou ulici před sebou.

Podívala se napravo, nalevo a znovu vpravo. Ne!

Zoufale se rozběhla k nízké brance a přeskočila ji. Lehkým poklusem se vydala jedním směrem a pohledem prozkoumávala okolí domů. Ačkoliv měla zrak jako ostříž i v noci, nikoho neviděla. Zpomalila a více se soustředila.

Nikdo.

„Čert aby to vzal!“

„Taková silná slova,“ řekl anglicky mužský hlas za jejími zády.

Špionka se otočila. Když poznala tvář, ruka, v níž svírala pistoli, jí klesla. „Agent Modrý. Mělo mě to napadnout. Co zahr...“ Odkáslala si. „Co se děje?“

Špion, jenž dostal krycí jméno podle svých úžasných blan-kytně modrých očí, se zamračil. „Třebaže rád postávám na rohu ulice a hovořím o utajených akcích, vhodnější by byl můj kočár,“ řekl a ukázal na dopravní prostředek čekající opodál. Potom jí rukou naznačil, aby ho následovala.

Posadila se a zavřela oči. V hlavě jí vířily myšlenky a otázky. Jak mohla ztratit muže v šedém plášti? Měla místo doleva jít na druhou stranu? Ne, instinkt jí poradil správně, ale...

Otevřela oči a hleděla na Modrého. Nos ji svědíl... což bylo znamení, že něco není v pořádku.

Z agentova výrazu odpovědi nevyčetla. Člověk snadno zapomněl na jeho obličej, který – až na úchvatné modré oči – vypadal tuctově. Přesto to pro něho byla výhoda, protože lidé si pamatovali hlavně jeho oči.

Rozkaz vydaný velením tajné služby Barbican, aby Bonapartova poradce zatkla, jí předal sám Modrý. Kdo jiný by věděl, že je tady? A kdo jiný kromě agenta z tajné služby by dokázal v nastalém zmatku jednat pohotově a zachovat naprostý klid?

„Muž v šedém plášti byl jedním z nás,“ konstatovala, když si konečně dala události večera dohromady.

Byl to pravděpodobný odhad. Ve skříni jí zvonilo v uších tak hlasitě, že nerozpoznala hlas ani přízvuk toho člověka, natož aby určila jeho totožnost.

Modrý souhlasně přikývl.

„Ničeho jiného... jste si nevšimla?“ zeptal se.

Přimhouřila oči. Na muži v šedém plášti jí ještě něco připadalo povědomé. Možná jeho chůze. Nebo postoj.

Zavrtěla hlavou. Jelikož se dívala otvorem po kulce, viděla ho jenom částečně.

„Ducos byl můj úkol,“ podotkla. „Jestliže mě z této mise odvolali, proč mi to neoznámili?“

Modrý na ni pochybovačně pohlédl. „Neuposlechla jste příkazu a neodjela jste do Francie.“

„Věděla jsem, že Ducos zůstane tady.“

„Tím jste si nemohla být jistá. Váš instinkt je opravdu výjimečný, avšak pro nesplnění rozkazu neexistuje žádná omluva.“

„Nařídili mi zatknout Ducose.“

„Měla jste se držet plánu – což znamenalo odjet do Francie.“

„Plány,“ prohodila posměšně. „Dobry agent přemýšlí za pochodu.“

„Dobry agent dělá to, co mu nařídí.“

Agentka protočila oči. „Kdo byl muž v šedém plášti?“ vrátila se k původnímu tématu. „Ducos byl můj a chci...“

Modrý zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží,“ přerušil ji.

„Nezáleží? Vždyť jsem ho sledovala několik týdnů,“ ohradila se.

„A konečně ho máme. Ironií je, že teď je nám k ničemu.“

„To není pravda!“ namítla. „Ducos je možná klíč k nalezení Bonaparta. Je...“ Zmlkla a upřeně na něho hleděla. Náhle jí to došlo. „Máte Bonaparta.“

„Ano. Vzdal se před dvěma dny. Teď je na lodi a vezou ho do vyhnanství.“

Špionka zamrkala. Byla to skvělá zpráva. Přesto...

Modrý ji pozoroval. Ve tváři měl výraz, který nikdy předtím neviděla. „Poslali mě, abych vám vyřídil, že král si cení vašich služeb, ale už je nepotřebuje.“

„Co tím myslíte?“

Modrý se na ni soucitně podíval: „Vy víte, co tím myslím. Většina agentů je na tom stejně. Je po všem – válka skončila.“

„Ale existují přece jiné konflikty, jiné mise. Mohla bych...“

Modrý zavrtěl hlavou. Agentka potlačila zlobu. Nemá smysl si vybíjet svůj hněv na Modrém. On je jen posel.

Už ji nepotřebovali.

Povzdechla si. „Takhle to tedy je. Díky a sbohem,“ suše konstatovala. Při představě, jaký bude její život bez misí, se jí sevřel žaludek. Jako agentka pracovala posledních několik let. Co jí teď zůstane?

Nic než prázdné sny, prázdný dům a kolébka. Propustili ji a musí se vrátit do svého prázdného života, kde jí každý den budou připomínány její neúspěchy domácí hospodyňky.

„Chápu, že jste v šoku,“ řekl Modrý. „Ale berte to z lepší stránky. Můžete jet domů ke svým – za kým pojedete?“

Za normálních okolností by jí tak osobní otázku nepoložil a ona by neodpověděla, ale teď ztratila zaměstnání. Neviděla důvod, proč by to měla i nadále tajit. „Mám manžela.“

„Vraťte se tedy za ním. Zcela jistě mu velice chybíte.“

Agentka nadzvedla obočí. „Zcela jistě.“

Její muž si nejspíš ani nevšiml, že odcestovala. Jejich svatbou se pouze spojily dvě šlechtické rodiny. Jejich manželství byla katastrofa od začátku. O pět let později byl pro ni Adrian cizí člověk. Stejně jako ona pro něho. Záměrně si od něho udržovala odstup a nesnažila se.

Byla tak v bezpečí.

A osamělá.

Potlačila sebelítost. Pocit osamělosti nepovažovala za podstatný, protože zmizel pokaždé, když se vydala plnit další úkol. Ministerstvo zahraničí jí určitě najde další práci.

Letmo pohlédla na Modrého. Tentokrát z jeho obličeje vyčetla soucit.

Potom se podívala z okénka na osvětlenou ulici cizího města, kde pomalu utichal večerní shon. Její zářná kariéra u ministerstva zahraničí skončila.

2

Londýn, o pět dní později

„Co myslíte tím, že už nežádáte mé služby?“ zeptal se Adrian Galloway, lord Smythe. Vstal z křesla a dlaněmi se opřel o psací stůl lorda Melbourna. „Právě jsem dovezl Luciena Ducose. Opět jsem riskoval, že budu odhalen.“

„Vašich služeb si velice ceníme.“

Adrian potlačil bezvýznamné pocity. Naklonil se blíž a jeho oči se ocitly ve stejné úrovni jako sekretářovy. „Víte, jakou cenu mám pro Francouze?“ zašeptal napjatým hlasem. „Tušíte, jaká odměna bude vypsána na moji hlavu, až zjistí, že jsem zatkl Ducose?“

„Právě to se vám snažím vysvětlit,“ řekl Melbourne. „Francouzi přestali být našimi nepřáteli, když máme Bonaparta.“

Adrian ustoupil dozadu, aniž od něho odvrátil zrak. Melbournovi bylo něco přes padesát a stále měl sportovní postavu. Zamlada prý býval špičkovým agentem. Nyní pracoval jako sekretář v sídle elitní tajné služby Barbican, spadající pod anglické Ministerstvo zahraničí.

O existenci tajné služby věděla jen hrstka Angličanů. Její členové obvykle pracovali samostatně a Adrian znal pouze jednoho z dalších agentů – Modrého, který s ním byl minulý rok na misi v Bruselu. Adrian vyřizoval všechny pracovní záležitosti jenom s Melbournem. Starší muž byl dobrý přítel a rádce – někdy spíše jako otec než nadřízený.

A teď ho Melbourne propustil, vyřadil z jediné rodiny, kterou kdy opravdu znal. Tato bolestná zkušenost mu připadala spíše jako osobní zrada než profesní rozhodnutí, ale takto uvažovat nemohl.

Adrian dlouze vydechl. Sevřel opěrky křesla za sebou a posadil se. „Dobře. Máme Bonaparta. Ujmu se dalšího úkolu. Svrchovanost Anglie jistě neohrožují jenom Francouzi. Co ti zatracení Američani?“

Melbourne spojil prsty bříšky k sobě a našpulil rty. V tu chvíli by Adrian nejraději přeskočil vyleštěný třešňový stůl a jednu mu vrazil. Jak tady může tak klidně sedět s vědomím, že mi zničil život? pomyslel si.

„Jako agent Vlk jste byl velkým přínosem pro svoji vlast a tuto organizaci. Bůh ví, že žádný jiný agent neoplývá vaším talentem na strategii. Když vás vaše země potřebovala, neodmítl jste. Nicméně se domnívám, že je načase, abyste se věnoval dalším zájmům.“

Adrian zaťal zuby. „Chápu.“

„Váš král a vlast vám jsou nesmírně vděční. Kdyby vám už nebyl za statečnost a obětování udělen rytířský titul, dostal byste ho od nás – samozřejmě v tajnosti. Za současných okolností bohužel nemáme jinou možnost než vás poslat do výslužby.“

„Je mi pětatřicet. Na to jsem poněkud mladý,“ opáčil Adrian chladně tichým hlasem.

„Ano. Inu...“ Melbourne si odkašlal, zatímco Adrian netrpělivě bubnoval prsty. Věděl, že tento den jednou nastane. Neznamenalo to však, že odejde bez boje a že situaci Melbournovi usnadní.

Sekretář se napřímil. „A co Parlament? Jste přece členem Horní sněmovny.“

„Parlament?“ ušklíbl se Adrian. „To je stádo nadutých pitomců, kteří se rádi poslouchají.“

„Co se věnovat nějakému koníčku? Třeba zahradničení?“

Adrian nasadil mrzutý výraz.

„Golf?“

Adrian si povzdechl.

„Poezie?“

Adrian po něm šlehl varovným pohledem. Melbourne pokrčil rameny. „Uvědomuji si, jak moc pro vás Barbican znamená. A vím, proč ho potřebujete.“

Adrian pocítil napětí v hrudi. Ani se nepohnul a mlčel.

„Svoji povinnost jste splnil – vlastně více než to. Ať už stále bojujete s jakýmikoli běsy, přestaňte s tím. Váš otec...“

„Ne.“ Nic víc nedokázal Adrian přidušeným hlasem vyslovit. „Ne,“ zopakoval.

„Dobře.“ Melbourne vstal a pokračoval: „Možná se vám to nebude líbit, ale dám vám jednu radu – přestaňte si hrát na mučedníka a začněte žít svůj život. Jako Vlk jste si vymyslel stovky totožností, avšak obávám se, že v Adrianu Gallowayovi se nevyznáte. Kdo jste, Adriane?“

Adrian už otevíral ústa, ale dřív než mohl odpovědět, sekretář dodal: „Kromě špiona tajné služby.“

Adrian zase ústa sklapl.

„A co vaše půvabná manželka?“ zeptal se Melbourne. Obešel psací stůl a kráčel ke dveřím za Adrianovými zády. „Minulý rok jste byl více na cestách než doma. Nyní je možná vhodná doba na založení rodiny. Prospělo by vám – vám oběma –, kdyby po domě pobíhalo několik zdravých, veselých dětí. Brzo pochopíte, že v životě jsou důležitější věci než mise,“ pravil a otevřel dveře.

Adrian se zvedl. „Pokud jde o Bonaparta...“

„Vraťte se domů ke své ženě,“ přerušil ho sekretář. Pak mu sevřel rameno a vedl ho na chodbu.

Adrian nebyl žádný hlupák. Věděl, že tato bitva sice skončila, ale válka ne.

Dveře se zabouchly. Adrian stál v prázdné chodbě a upřeně hleděl na kamennou zeď. Ještě není všemu konec. Tak snadno se nevzdá. Nemůže – ať už Melbourne řekl cokoli. Zbývá toho tolik udělat a dokázat. Mezitím...

Povzdechl si.

Jeho žena. Při pouhém pomyšlení na Sofii mu tělem projela krátká bodavá bolest. Melbourne mu doporučil, aby měli děti. To už zkusili.

Se Sofií se oženil, protože byl nejstarší syn, od něhož se očekávalo, že zplodí dědice. Pocházela z dobré rodiny a jeho matka a nevlastní otec víceméně na jejich sňatku trvali. Adrian se s nimi kvůli tomu nedohadoval.

Svoji povinnost znal a usoudil, že nevěsta by mohla být i horší. Měl na práci lepší věci, než navštěvovat plesy a večírky a flirtovat tam s mladými dámami. Například zachraňovat svoji vlast.

Sofie nevyžadovala pozornost a nevměšovala se do jeho práce. Dokonce ani když se jí dvořil, nikdy mu nekladla dotěrné otázky a nestěžovala si na jeho dlouhou nepřítomnost.

A nikdy se nezmínila o jeho otci.

Tehdy už pracoval pro ministerstvo zahraničí a přijímal ty nejnebezpečnější úkoly, aby Melbournovi a tajné službě Barbican ukázal své schopnosti.

Den po velkolepé svatbě ho požádali, aby vedl velice riskantní misi s tím, že v případě úspěšného splnění bude přeřazen k tajné službě – práci považoval za důležitější než manželství.

V době, kdy si měl užívat líbánky se svojí ženou – možná se do ní i zamilovat –, byl ve Francii. Stál u okna v chladné, stroze zařízené podkrovní místnosti a prováděl sledování.

Po návratu mu jeho městský dům připadal trochu jiný. A dva měsíce po svatbě začal pracovat pro tajnou službu Barbican.

Snažil se být dobrým manželem a nějaký čas byli šťastni.

Plni očekávání.

Většinou však v jejich vztahu převažovala bolest a zklamání. Nikdy nepředpokládal, že se ožení z lásky. Oddanost, čest, obětování se pro krále a zemi pro něho znamenaly více než jakákoli žena.

Na rozdíl od svého otce na to nikdy nezapomene.

Přesto dopustil, aby se jeho manželství začalo rozpadat. V tuto chvíli nedokázal říct, kde Sofie je nebo co dělá. Nebyl ani schopen vybavit si, jak vypadá.

Ne. To není pravda.

Vše si pamatuje až příliš dobře.

Adrian zamířil k hlavnímu vchodu. Vyšel z nenápadné budovy na ulici Pall Mall zalitou slunečními paprsky a zamračil se.

Melbourne má možná pravdu. Mohl by této dovolené – propuštění odmítl považovat za výslužbu – využít k vylepšení manželského svazku. A třeba by se mohli opět pokusit zplodit dítě.

Adrian se vydal k Piccadilly Pak zabočil do Berkeley Street a kývnutím pozdravil gentlemana, jehož znal ze svého klubu. Teď musí najít způsob, jak přesvědčit Melbournu, že je nepostradatelný. Vlastně to nebude zapotřebí. Šéf tajné služby za ním určitě přijde sám.

Do té doby bude trávit čas se Sofií a soustředit se na založení rodiny, kterou si vždy přál. Ale jak by měl před ní zavést řeč na toto citlivé téma? Před rokem – nebo už před dvěma? – tuto záležitost uzavřela a přestala ho pouštět do svého pokoje. Zavrtil hlavou. Je to už dlouho, co s ní sdílel lože.

Hodně dlouho.

Ne že by ji nechtěl. I když nosila obrovské brýle, usedlý účes a šaty upnuté až ke krku, byla přitažlivá a svůdná. Věděl, že svoji krásu se pokouší skrývat, protože ji dříve viděl ležet v posteli s kaštanově hnědými vlnitými vlasy rozprostřenými na polštáři. Červené rty měla pootevřené a tmavé oči slastně přimhouřené.

Při té představě se celý napjal. V nitru se mu probudila spalující touha. Možná právě proto se své ženě vyhýbal.

Kdysi ho napadlo, že by si našel milenkou, ale nevěru vždy považoval za něco odporného. To se poučil od svého otce.

Adrian zahrnul do Charles Street a minul krčmu. Když vzápětí před sebou spatřil svůj dům, rozhodnutí ho opustilo.

Téma děti je na začátek příliš závažné. Bude lepší konverzovat o něčem jednodušším.

Mohli by hovořit třeba o počasí nebo o ceně kukuřice. Nic si od toho nesliboval, ale byl by to krok vpřed od jejich obvyklého *dobré ráno, promiň a dobrou noc*.

Zastavil se před vchodovými dveřmi a zhluboka se nadechl. Dokázal by najít způsob, jak vstoupit do místnosti plné ozbrojených mužů, kteří ho hodlají zabít, aniž by se zapotil. Zatímco pouhá myšlenka, že musí se svojí ženou prohodit jen deset slov, měla účinek útočícího včelího roje.

Zafal zuby a otevřel dveře.

Když se malý stolek převrátil, Sofie Gallowayová chytila lampu, ale porcelánový talíř značky Sèvres spadl na dřevěnou podlahu a rozbil se.

Norbert, malý rošťák, který stolek převrhl, se lekl a začal křičet. Jeho matka, která se cpala čajovými koláčky a vdolečky, se na Sofii zamračila.

„Proboha, Sofie, jak můžeš dávat nebezpečné věci na místa, kde si hrají děti?“ řekla Cordelia. Vzala vřeštícího synka do náruče a nepřítomně ho hladila po zádech. „Norbert se mohl zranit. Nechceš koláček, drahoušku?“

Batole s buclatými tvářemi se okamžitě ztišilo a dychtivě se natáhlo po sladkém pečivu.

„Kdybych věděla, že přijdete, odnesla bych je,“ pravila Sofie. Postavila lampu na krbovou římsu a zvedla stolek.

Pak si posunula výš brýle a zahlédla Eddieho, druhé dítě své švagrové, jak vykukuje zpoza těžkých závěsů. Než si mohl strčit do pusinky malý střep, sevřela mu ruku. Když mu ho vzala, začal také kvílet.

„Sofie!“ zapištěla Cordelia s plnými ústy.

V tu chvíli by Sofie nejraději vytáhla dýku, kterou měla schovanou ve vysoké botě, a zabodla ji své švagrové do hrudi.

Potom by ale děti ječely ještě víc a probudily by chrápajícího Edwarda, nevlastního bratra jejího manžela. Uhladila si sukni a posadila se do svého oblíbeného křesla potaženého světle žlutým saténem.

A to ještě před týdnem byla Svatoušek: nejpohotovější a nejkoušnější špionka v Anglii. Jak rychle klesla až... sem.

Do salonu vstoupil majordomus Wallace. Sofie pokývla k rozbitému talíři. „Zase sem pošlu služebnou, mylady,“ řekl.

Cordelia konečně uklidnila děti a upřela zrak na Sofii. „Tento dům je velice nebezpečný,“ prohlásila. „Kdo může postavit stůl na takové nevhodné místo?“

Sofie se musela ovládnout, aby nezareagovala příliš rozhořčeně. Adrianova rodina ji znala jako pokornou a poslušnou manželku. Tato přetvářka jí přišla vhod v době, kdy pracovala pro tajnou službu Barbican. Kdo by šedou myšku jako ona podezíral, že vede dvojí život? Je nezbytné, aby v předstírání dál pokračovala. Tajná služba ji totiž určitě bude opět potřebovat.

„Máš pravdu, Cordelie,“ pronesla Sofie. Umístit stůl s lampou mezi pohovku a křeslo ale považovala za rozumné. „Nenapadá tě, jak bych v tomto pokoji mohla přemístit nábytek?“

Cordelia ze sebe ihned začala chrlit nápady.

Sofie nasadila úsměv a nenápadně pohlédla na hodiny na krbové římsě. Adrianovi příbuzní jsou zde přesně dvacet tři minut. Jak dlouho by ještě měla snášet jejich přítomnost?

Ne že by teď, když její kariéra špiónky skončila, neměla nic lepšího na práci. Od návratu ze své poslední neúspěšné mise vlastně jen neustále zvažovala, jak by mohla získat zpět svoji práci. Nebo najít jinou ve stejném oboru.

Letmo se podívala na Norberta a Eddieho. Třebaže to byli dáblíci, srdce se jí sevřelo. Musí dosáhnout toho, aby ji ministerstvo zahraničí zase zaměstnalo. Jenomže jak?

V posledních několika dnech se snažila rozptýlit. Obvykle pomohlo čtení, ale Adrianova knihovna obsahovala převážně publikace týkající se náboženství a bible. Ráda by si přečetla něco o zbraních. Uměla perfektně používat dýku, docela obstojně zacházela s kordem, ale mohla by se zdokonalit ve střelbě pistolí na cíl...

Zařala ruce v pěst. *Nemůže se zabývat zbraněmi, nebo zešílí!*

„A ty závěsy,“ povídala Cordelia. Sofie přikývla a ignorovala Eddieho, který na ni vyplazoval jazyk.

Sofie rovněž zkusila aktivně se podílet na činnosti několika dobročinných organizací. Ostatní ženy se k ní sice chovaly mile – koneckonců byla vikomtka –, ale zdálo se jí, že více než pomoc válečným vdovám a sirotkům je zajímavý klevety.

Nakonec se dlouhé hodiny dívala z okna své ložnice. Výhled na zanedbanou zahradu však byl depresivní. Třeba by ji mohla dát do pořádku. Vždy se zajímala o to, z jakých látek se skládají jedy...

Zatraceně! Musí přestat myslet na jedy a pistole! Kdyby tuto situaci považovala za dočasný úkol, možná by ji zvládala lépe.

Zhluboka se nadechla. Je Sofie Gallowayová, lady Smythová, manželka šlechtice, dáma z vyšší společnosti.

Střelila pohledem ke své švagrové, jejíž život se točil kolem módy, chův a samozřejmě čajových koláčků. Třeba není takový

život špatný. Mohla by vynalézt způsob, jak ozdobit cukroví jedom bez chuti...

„Proč se usmíváš, Sofie?“ zeptala se Cordelia a podezíravě přimhouřila malé oči. „Připadají ti snad moje návrhy legrační?“

Sofie zamrkala a zvážněla. „Vůbec ne. Představovala jsem si, jak by po tvých změnách vypadal tento pokoj. Jistě by byl nádherný.“

„Opravdu?“ Cordelia zvedla obočí. „Domnívala jsem se, že nebudeš souhlasit, aby se zakryl krb.“

Sofie se málem rozkašlala. „Zakryl krb? Ach, to je báječný nápad. Připomeň mi, proč je to potřeba.“

„Abychom chránili tvé potomky, Sofie.“ Ačkoliv osmadvacetiletá Sofie byla o šest let starší než Cordelia, přesto s ní mluvila jako s dítětem. „Určitě byste s lordem Smythem nechtěli, aby váš synek nebo dcerka spadl do ohně.“

Sofie ztuhla. Tohle mohla předpokládat a měla mít připravenou odpověď. Několikrát zamrkala, aby potlačila slzy. Oči jí pálily.

„Sofie?“ Cordelia si ji prohlížela. „Děje se něco? Nebo mi chceš něco říct?“ pokračovala a tleskla. „Ach, věděla jsem to! Čekáš dítě.“

„Ne!“ Sofie zavrtěla hlavou, ale bylo už příliš pozdě. Cordelia vyskočila na nohy a objala ji. Než mohla Sofie promluvit, z přízemí k nim dolehly hlasy.

„Budoucí papá přichází,“ vyhrkla Cordelia.

Tentokrát měl Adrian dokonalé načasování. Sofie potřebovala odejít dřív, než se rozpláče. Vstala, aby se ujistila, že Wallace zavede Jeho lordstvo do salonu. Jestli Adrian zvažuje, že se rodině svého bratra vyhne a odebere se do knihovny, zaškrtní ho.

„Lorde Smythe!“ křikla Sofie z horního patra. A vůbec jí nevadilo, že je to velice netaktní. „Přiď do salonu. Máme hosty.“

Téměř vycítila jeho zaváhání a živě si představila, jak se mračí. Vzápětí jeho boty klapaly na mramorových schodech. Sofie čekala, až ho spatří.

Adrian k ní vzhlédl. V jeho šedých očích se zračila nelibost. „Dobré odpoledne, lady Smythová.“

„Dobré odpoledne.“

Zastavil se na odpočívadle a zvedl obočí. „Kdo je u nás na návštěvě?“

„Tvůj bratr s rodinou. Není to báječné?“

Z jeho výrazu bylo patrné, že z toho nemá radost. Přesto pokračoval dál. Když se k ní přiblížil, Sofie ustoupila o krok dozadu. Adrian je velice pohledný muž. Při jejich prvním setkání ji pohled na něho vzal dech.

A právě proto si ho neměla vzít. Vždy věděla, že se bude muset provdat. Žádná nevinná slečna nemohla nikdy doufat, že bude mít jisté místo u tajné služby Barbican. Od začátku jí však bylo jasné, že Adrian není ten správný muž. Měla povinnost vůči své zemi – musí i nadále tajit, kdo ve skutečnosti je. Přísahala, že nikdy nikomu nedovolí, aby ji lépe poznal a pojal podezření ohledně její totožnosti.

Kvůli Adrianovi, jeho urostlému tělu a vzrušujícím dotekům, chtěla svůj slib porušit. Někdy se jen s vypětím všech sil držela od něho v bezpečné vzdálenosti.

Z mnoha důvodů byl život snadnější, když se mu vyhýbala a nespala s ním. Vlastně ji ani ve své posteli nechtěl, což mu nemohla vyčítat. Jelikož mu kdysi zabouchla dveře své ložnice před nosem, domníval se, že o něho nestojí. Bůh jí pomáhej, jestli se Adrian někdy dozví pravdu.

A teď je tady – její manžel – ideál mužské krásy. Výraznou tvář s ostrými rysy lemovaly krátké tmavě plavé vlasy. Fascinující šedé oči zvýrazňovalo dokonalé obočí a v jeho obličejí vynikal římský nos. Rty měl plné, i když je stiskl, a silnou čelist hranatou. Ačkoliv nebyl příliš vysoký, široká ramena a hrudník mu dodávaly na impozantnosti. Úzký pas, boky a dlouhé nohy jeho postavu opticky zvětšovaly.

Sofii se zrychlil tep. Rozechvěle se nadechla.

Adrian se ocitl na posledním schodě a tyčil se nad ní. Napřímila se. Letmo se mu podívala do tváře a doufala, že v jeho očích spatří náznak zájmu.

Zpotily se mu při pohledu na ni ruce? Pociťuje napětí v hrudi? Představuje si, jak jsou jejich nahá těla propletená?

Jeho oči však byly prázdné.

Díkybohu. Kdyby se na ni někdy podíval pronikavěji, její odhodlání by určitě ochablo. To nemůže dovolit. Ani na okamžik nesmí přestat být ostražitá. Nedokázala by znovu procházet tou bolestí. Nedokázala by stát v dětském pokoji, kterým se rozléhá houpání prázdné kolébky. Kolébky, kterou s láskou vyrobil Adrian. A u níž kdysi dávno, kdy ještě snili o štěstí, oba klečeli, drželi se za ruce a hleděli si do očí.

„Je tady můj bratr,“ podotkl Adrian.

Sofie přikývla. „A také jeho žena a synové. Jistě se už nemůžou dočkat, až tě uvidí.“

„Chvilku jim můžu věnovat.“

Sofie se napjatě usmála. Pouhá chvilka to nebude. Ona si za dvě minuty vzpomene, že má důležitou schůzku a vzdálí se. Ať Adrian zabaví ty dva rošťáky a poslouchá, jak by Cordelia změnila pokoj k obrazu svému.

Otočila se, aby ho následovala do salonu. Adrian zůstal stát přede dveřmi a obrátil se k ní. „Potřebuji si s tebou promluvit, ale necháme to na později,“ řekl. V jeho tváři se objevil netypický výraz.

Sofie zvedla obočí. „Dobře,“ přitakala. Adrian si nikdy nehrál na záhadného. Přesto se neodvažovala dovolit mu, aby v ní vzbudil zájem. Nejspíš zase nemůže najít *Timesy* a napadlo ho, jestli mu je nevzala ona.

Sotva Adrian vstoupil do salonu, Cordelia vyhrkla: „Lorde Smythe, právě jsem se dozvěděla tu úžasnou zprávu.“

„Prosím?“

Sofie se za jeho zády ušklíbala. Teď už tomu neunikne.

„Jakou zprávu?“

Vtom se probudil Edward Hayes. „Co je? Co je?“ zeptal se ospale.

Adrianova široká záda bránila Sofii ve výhledu, takže neviděla, co se v pokoji děje. Byla ráda, že se teď nemusí dívat svému manželovi do tváře.

„Ach, Edwarde!“ zvolala pištivě Cordelia. „Neslyšel jsi to? Sofie je v požehnaném stavu.“

Adrian ztuhl. Sofie si až příliš pozdě uvědomila, k jakému závěru došel. „Copak jsi to nevěděl, Adriane? Vypadáš překvapeně,“ pokračovala jeho švagrová.

Aby ne, blesklo Sofii hlavou. Adrian se k ní otočil. Šedé oči připomínaly rozžhavenou ocel. „Sofie, je tato... radostná novin-ka pravdivá?“

Všichni na ni upřeli zrak – včetně těch malých raubířů. Byl to však Adrianův pohled, který způsobil, že tuto klevetu nepopřela. Poprvé po velice dlouhé době se v jeho očích zračil zájem. Nepochybně se zlobil, ale nepohlížel na ni jako na nějakou věc. V tom okamžiku zoufale toužila říct mu, že budou mít rozkošné miminko. Přála si, aby se tak na ni díval pořád a aby mohla znovu zažívat blízkost, která kdysi mezi nimi krátce panovala. Přála si s ním něco společného sdílet.

Nemohla mu říct, že je to lež. Jenom by se tím ponížila před Cordelií. Kdyby měl špetku rozumu, považoval by to za nesmysl a nevystavil by ji této nepříjemné situaci.

Sofie se přiměla k úsměvu. „Ach, úplně jsem zapomněla, že mě čeká naléhavá schůzka. Velice se omlouvám, ale musím vás opustit. Hezký den!“ oznámila.

Potom odkráčela ze salonu, aniž se ohlédla.

3

Adrian seděl u naleštěného psacího stolu v malé knihovně a snažil se začíst do novinového článku, jehož autor podporoval změny v obchodním zákoníku. Tato věc se bude projednávat na dnešním odpoledním zasedání v Parlamentu, ale jestli i tam bude nesoustředěný jako teď, bude to plýtvání časem.

Jeho pozornost částečně rozptylovalo nepřetržité bušení ozývající se za oknem, kde jeho kdysi tichá, nenáročná žena zahradničí. Jak může přemýšlet o obchodním zákoníku, když jeho žena nosí pod srdcem dítě jiného muže?

Sofie mu byla nevěrná.

V nitru mu vřel vztek. Měl na sebe zlost, že je takový hlupák. Co proboha čekal? Vždyť tady věčně nebyl. Samozřejmě že si Sofie – mladá, přitažlivá, inteligentní – našla jiného muže, aby jí v noci zahříval postel.

Může si za to sám.

Pokud té zprávě opravdu věří. Minulou noc byl tak rozzlobený, že nemohl usnout. Ale dnes ráno si uvědomil, že Sofie nepotvrdila, že je těhotná. Na Cordeliiny jízlivé otázky nereagovala. Chápal, jak je toto téma pro Sofii citlivé. Měl by být překvapen, že místo toho, aby požehnaný stav popřela – což dříve musela udělat nesčetněkrát –, rozhodla se mlčet a odejít?

Jistotu bude mít pouze tehdy, když se jí zeptá.

Přesně tohle hodlal původně udělat – zavést řeč na jejich manželství a znovu se pokusit počít dítě. Chce mít děti a být takový otec, jakého nikdy neměl.

Rány na zahradě sílily. Adrian usoudil, že tato konverzace může ještě počkat.